

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 918/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Andrea Havelková, s. r. o., D. Dlabača 2748/28, Žilina, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Andrea Havelková, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – stred Banská Bystrica ČVS: SKIS-166/OISS-V-2012 zo 6. septembra 2012 a rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 28 T 17/2013-224 zo 4. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – stred Banská Bystrica (ďalej len „sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR“) ČVS: SKIS-166/OISS-V-2012 zo 6. septembra 2012 (ďalej len „uznesenie inšpekčnej služby“) a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 28 T 17/2013-224 zo 4. decembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorý nadobudol právoplatnosť 28. mája 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 49/2015-237 z 28. mája 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že voči sťažovateľovi bolo vedené na základe napadnutého uznesenia sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR trestné konanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Predmetné trestné konanie bolo právoplatne skončené napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. mája 2015 v spojení s uznesením krajského súdu, ktorým bol sťažovateľ podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby.

Sťažovateľ uvádza, že ešte pred začatím trestného konania boli zadovážené dôkazy použitím informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 166/2003 Z. z.“) na základe súhlasu sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. KSBB-V-292-1/2011-Ntt-296 z 12. decembra 2011. Uvedené podľa sťažovateľa vyplývalo z pripojeného spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. KS BB-V-292/2011 neskôr previdovaného na sp. zn. KS BB-V-62/2012.

Sťažovateľ uvádza, že od začiatku trestného konania, ktoré proti nemu bolo vedené, namietal, že takto zadovážené dôkazy sú nezákonné, a to najmä z dôvodu, že „návrh riaditeľa Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - stred, Banská Bystrica na použitie ITP nebol dostatočne odôvodnený

a takouto vadou podľa jeho názoru trpí aj vyššie uvedený súhlas sudcu porušovateľa jeho základného práva. Sťažovateľ uvádzal, že išlo o účelové odpočúvanie jeho osoby s tým, že sa orgány kontroly snažili nájsť akúkoľvek zámienku na jeho postih, o čom svedčí... aj to, že nezistili žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdzovali odôvodnenosť takéhoto postupu. Sťažovateľ poukazoval na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu SR k tejto problematike (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 274/05, I. ÚS 117/07 a III. ÚS 80/08.) pričom podľa jeho názoru neboli ani v žiadosti na použitie ITP, ako ani v súhlase sudcu porušovateľa I/ (okresný súd, pozn.) uvedené žiadne konkrétne dôvody, ktoré by ich použitie odôvodňovali.“. Sťažovateľ uvádza, že sa nikdy nedopustil žiadnej trestnej činnosti, no napriek jeho viacerým výhradám okresný súd aj krajský súd konštatovali, že „súhlas na použitie ITP bol vydaný v súlade so zákonom o ochrane pred odpočúvaním, a to bez bližšieho odôvodnenia tohto záveru, ktorý bol pre rozhodnutie o vine sťažovateľa podstatný“.

Sťažovateľ následne po poukázaní na § 2 ods. 2, § 4 ods. 3 a 4 a § 4a zákona č. 166/2003 Z. z. uvádza, že žiadosť o použitie ITP predložila sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR. Podľa „nariadenia č. 57 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 27. augusta 2007 o organizačnom poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (vestník, ročník 2007, čiastka 57) patrí sekcia do organizačnej štruktúry Ministerstva vnútra. Nariadením č. 117 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 27. augusta 2010 o podriadenosti útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (vestník, ročník 2010, čiastka 45) sa sekcia podriadila priamo ministrovi vnútra. Sekcia podľa organizačnej štruktúry ministerstva vnútra predstavuje jej samostatnú organizačnú zložku, výlučne podriadenú ministrovi vnútra, nezávislú od polície a existujúcu mimo štruktúr Policajného zboru. Sekcia na úseku inšpekčnej služby síce využíva informačno-technické prostriedky a zabezpečuje ich používanie, avšak ani z jej kompetencií nevyplýva podávanie aj žiadostí o udelenie súhlasu.“. Sťažovateľ uvádza, že podľa zákona č. 166/2003 Z. z. sú na podanie žiadosti o použitie ITP príslušnými Policajný zbor, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Colná správa. Podľa „§ 4 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore je súčasťou policajného zboru služba kriminálnej, finančnej, poriadkovej, dopravnej, železničnej polície, ochrany objektov, hraničnej

a cudzineckej polície, osobitného určenia, ochrany určených osôb, inšpekčnej služby a kriminalistický a expertízny ústav“. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 1/2015 z 29. mája 2015, ktorý sa týka podobného prípadu a z ktorého cituje časť týkajúcu sa právomoci sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR vo vzťahu k podávaniu žiadostí o použitie ITP. V nadväznosti na to sťažovateľ konštatuje, že v jeho prípade bola žiadosť o použitie ITP podaná neoprávnenou osobou v rozpore s § 2 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z. z., pričom neobsahovala ani zákonom ustanovené náležitosti, pretože *„informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podávajú žiadosti, sa v nej nenachádzajú“.* Podľa sťažovateľa v žiadosti o použitie ITP boli uvedené iba všeobecné tvrdenia bez konkrétnych skutočností, ničím nepreukázané a zároveň bez odôvodnenia bol aj súhlas sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici s touto žiadosťou, preto považuje odôvodnenie žiadosti sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o použitie ITP a súhlas sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici za formálne a nepreskúmateľné a v nadväznosti na to za nezákonné. V tejto súvislosti tiež sťažovateľ uvádza, že *„aj aktuálna judikatúra Ústavného súdu vyžaduje preukázanie opodstatnenosti súhlasu z dôvodu závažnosti zásahu do práv odpočúvaných osôb, ktoré nemajú možnosť podať proti súhlasu opravný prostriedok a o jeho existencii a realizácii sa dozvedia väčšinou až dodatočne, keď už zásah do ich súkromia bol vykonaný“.*

Sťažovateľ k veci ďalej uvádza, že v trestnom konaní sa opakovane spomínal len jeden súhlas sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici na použitie ITP sp. zn. KSBB-V-292-/2011-Ntt-296, ktorý bol časovo obmedzený na obdobie od 12. decembra 2011 do 11. marca 2012, teda 22. apríla 2012, kedy došlo k odpočúvaniu použitím ITP, z ktorého boli následne získané informácie použité ako dôkaz v predmetnom trestnom konaní, už netrval. Podľa sťažovateľa ani zo súdneho spisu, ku ktorému bol pripojený spis sp. zn. KS BB-V-292/2011 neskôr preevidovaný na sp. zn. KS BB-V-62/2012, s ktorého utajovanou prílohou sa oboznámil jeho obhajca, nevyplývalo, že by bol daný ďalší súhlas, či bola podaná nová žiadosť o použitie ITP, ani dôvody, pre ktoré by mala byť táto nová žiadosť podávaná a pre ktoré by jej mal zákonný sudca vyhovieť ďalším súhlasom. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ zastáva názor, že použitie ITP sekciami kontroly a inšpekčnej služby MV SR bolo

bez súhlasu zákonného sudcu. Uvedené podľa neho potvrdzuje aj žiadosť sudkyne okresného súdu z 19. apríla 2013 adresovaná Krajskému súdu v Banskej Bystrici o zapožičanie príkazu sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. KSBB-V-292-/2011-Ntt-296 z 12. decembra 2011. Sťažovateľ konštatuje, že v trestnom konaní bol pri preštudovaní spisu oboznámený len s jedným súhlasom, nie však príkazom sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. KSBB-V-292-/2011-Ntt-296.

Sťažovateľ uvádza, že aj keď bol napokon spod obžaloby oslobodený, považuje svoju sťažnosť za dôvodnú, pretože: *«Ad 1/ uznesenie o vznesení obvinenia voči sťažovateľovi bolo vydané na základe nezákonných dôkazov, t.j. bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 49 Ústavy SR;*

Ad 2/ oba konajúce súdy konštatovali i napriek všetkým vyššie uvedeným argumentom, že: „Podľa názoru súdu príkaz na použitie ITP bol vydaný v súlade so zákonom č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.“ (citácia zo str. 5 rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 28 T/17/2013-224 zo dňa 04. 12. 2014).

„Prvostupňový súd na ďalšom hlavnom pojednávaní doplnil dokazovanie v tomto smere a po doplnení dokazovania dospel k správnej závere, že písomný prepis odpočúvaných hovorov je zhodný so zvukovou nahrávkou a k získaniu tohto dôkazu došlo zákonom zodpovedajúcim spôsobom.“ (citácia zo str. 2 uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 3 To/49/2015-237 zo dňa 28. 05. 2015).»

Sťažovateľ namieta, že okrem spomínaných dvoch viet ani jeden z vo veci konajúcich súdov sa viac k zákonnosti týchto dôkazov nevyjadril, pričom podľa sťažovateľa šlo o podstatné dôkazy, a preto jeho argumenty proti ich zákonnosti boli opodstatnené, a preto sa s nimi mali oba tieto súdy povinnosť riadne vyrovnáť. Tým, že k tomu nedošlo, bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a zároveň tým, že trestné konanie proti nemu ďalej pokračovalo, došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 49 ústavy. Podľa sťažovateľa je v tejto súvislosti nezaujímavé, že okresný súd po celý čas žiadal príkaz sudcu (podľa Trestného poriadku), nie súhlas sudcu s použitím ITP, pričom tento pojem zamieňal aj vo svojom rozsudku,

a preto nie je zrejmé ani to, či pri vyslovení svojho záveru o legalite takto získaného dôkazu, to hodnotil podľa Trestného poriadku alebo podľa zákona č. 166/2003 Z. z.

Sťažovateľ ďalej namieta, že aj oboznamovanie sa s prepismi hovorov na hlavnom pojednávaní nebolo vykonané v súlade so zákonom č. 166/2003 Z. z., pretože nebol zachovaný postup podľa § 7 ods. 2 tohto zákona. Podľa sťažovateľa sa v spise nenachádza záznam, a preto oboznamovanie sa s prepismi hovorov na č. 1. 4 – 7 na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní nebolo vykonané v súlade so zákonom. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR, ako aj okresný súd použili informácie získané použitím ITP ako dôkaz v rozpore so zákonom. Namieta, že vo veci konajúce súdy tento svoj záver neodôvodnili napriek tomu, že ide o kľúčovú právnu otázku súvisiacu s predmetom právnej ochrany. Sťažovateľ poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 114/2012 z 13. júna 2012, z ktorého uvádza, že *„v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva je potrebné odlišovať medzi procesnými aspektmi odpočúvania telefonických hovorov v kontexte trestného práva, pokiaľ k nemu došlo a vplyvom odpočúvania na osobnosť dotknutej osoby, voči ktorému je poskytnutá dotknutej osobe ochrana jej súkromného života a korešpondencie prostredníctvom čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd“*.

Podľa sťažovateľa okresný súd aj krajský súd pochybili už pri samotnom posudzovaní zákonnosti súhlasu sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici, lebo o žiadosti o použitie ITP, ktorá bola podaná neoprávnenou osobou a v ktorej absentovali zákonom požadované náležitosti, nebolo možné rozhodnúť a mala byť už od počiatku vrátená ako nedôvodná. Sťažovateľ uvádza, že povinnosť rozhodovania len na podklade dôkazov vykonaných v súlade so zákonom vyplýva nielen z § 119 ods. 2 Trestného poriadku, ale je obsiahnutá aj v základnej zásade trestného konania *„nullum crimen sine lege“* upravenej v čl. 49 ústavy a v čl. 39 Listiny základných práv a slobôd. Porušenie uvedených zásad má podľa neho za následok neúčinnosť takto získaných dôkazov a vo veci konajúce súdy, ako ani sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR pri rozhodovaní na ne nemali prihliadať. Toto podľa sťažovateľa platí nezmenené aj bez ohľadu na to, že v danej trestnej veci bol oslobodený spod obžaloby, pretože k jeho oslobodeniu nedošlo z dôvodu ním namietanej

nezákonnosti dôkazov – informácií získaných z nezákonného použitia ITP. Zastáva názor, že „v demokratickej spoločnosti je potrebné jednoznačne zabezpečiť, aby nedochádzalo k trestným stíhaniam osôb len a výlučne na základe nezákonných dôkazov (ako tomu bolo v prípade sťažovateľa) a aby porušovatelia tejto zásady boli za takéto svoje konanie riadne postihnutí, a to najmä z dôvodu individuálnej, ako aj generálnej prevencie pred takýmto hrubo nezákonným postupom neakceptujúcim žiaden zákon a ktorý postup možno nazvať až svojvôľou zložiek výkonnej moci, mimo zákonného rámca“.

Na záver sťažovateľ uvádza, že tým, že okresný súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach len konštatovali legalitu zásahu spočívajúceho v použití ITP a následného použitia informácií takto získaných ako zákonných dôkazov v trestnom konaní, no tento svoj záver vôbec neodôvodnili, porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože „neformulovali výslovný právny názor s odkazom na konkrétne zákonné ustanovenia a ich aplikáciu, či výklad a teda sťažovateľ do dnešného dňa nevie, prečo považovali tieto súdy použitie ITP a informácií ním získaných za legálne, hoc túto otázku považoval popri otázke viny za otázku najzásadnejšiu v trestnom konaní, v ktorom bol obvinený a následne obžalovaný“. K porušeniu jeho základného práva podľa čl. 49 ústavy došlo zo strany sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR, okresného súdu a krajského súdu tým, že konali na základe nezákonných dôkazov.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe sťažnosti vydal tento nález:

„Základné práva [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 28 T/17/2013-224 zo dňa 04. 12. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28. 05. 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3 To/49/2015-237 zo dňa 28. 05. 2015 porušené boli.

Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky uznesením o vznesení obvinenia ČVS:SKIS-166/OISS-V-2012 zo dňa 06. 09. 2012 vydaným

Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR. Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby – stred, Banská Bystrica porušené boli.

██████████, sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v celkovej výške 5.000,- €, z ktorého je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť časť vo výške 1.000,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, Krajský súd v Žiline časť vo výške 1.000,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby – stred, Banská Bystrica povinné zaplatiť časť vo výške 3.000,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Banskej Bystrici a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby – stred, Banská Bystrica sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume uvedenej v písomnom vyhotovení rozhodnutia, a to na účet právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy uznesením sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR zo 6. septembra 2012 a rozsudkom okresného súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy uznesením sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o vznesení obvinenia

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Nedodržanie tejto lehoty je preto zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy uznesením sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o vznesení obvinenia zo 6. septembra 2012. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza, kedy mu bolo predmetné uznesenie doručené, no z obsahu sťažnosti, ako aj doložených príloh možno usúdiť, že o uznesení o vznesení obvinenia sa dozvedel ešte v roku 2012. Sťažnosť sťažovateľa však bola ústavnému súdu doručená 17. septembra 2015, pričom na poštovú prepravu bola daná 16. septembra 2015, teda je zjavné, že bola podaná po lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto je potrebné túto časť sťažnosti považovať za oneskorene podanú.

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec ústavný súd poukazuje na to, že proti uzneseniu sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o vznesení obvinenia bol prípustný riadny opravný prostriedok – sťažnosť, pričom ústavný súd zistil, že sťažovateľ tento riadny opravný prostriedok využil, preto aj v prípade, ak by sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o vznesení obvinenia včas, ústavný súd by ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy rozsudkom okresného súdu

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe Okresnej prokuratúry Žilina č. 1 Pv 472/12-17 z 28. januára 2013, právne kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Ústavný súd zistil, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol sťažovateľovi doručený 22. januára 2015.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal odvolanie iba prokurátor, pričom krajský súd jeho odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe.

Proti výroku o oslobodení spod obžaloby môže obžalovaný podať odvolanie (len vo svoj prospech) vtedy, ak bol oslobodený spod obžaloby z niektorého dôvodu uvedeného v § 285 Trestného poriadku, ktorý je pre neho menej priaznivý než iný dôvod uvedený v ustanovení § 285 Trestného poriadku.

K porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť nezákonným odpočúvaním, pretože tak žiadosť sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o použitie ITP, ako aj súhlas sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. KSBB-V-292-/2011-Ntt-296 z 12. decembra 2011 s použitím ITP neboli vydané v súlade so zákonom. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby MV SR, ako aj okresný súd podľa sťažovateľa použili tieto informácie získané použitím ITP ako dôkaz v rozpore so zákonom a rovnako v rozpore so zákonom podľa neho bolo aj následné oboznamovanie sa s prepismi hovorov na hlavnom pojednávaní. Napriek tomu, že sťažovateľ nezákonnosť takto získaných dôkazov namietal v konaní okresného súdu, pričom z jeho pohľadu ide o podstatné dôkazy, okresný súd podľa sťažovateľa svoj záver o zákonnosti takto zadovážených dôkazov neodôvodnil v dostatočnom rozsahu, a dokonca sa k tomu riadne nevyjadril ani krajský súd v rámci konania o odvolaní prokurátora.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ namieta zákonnosť vykonaného dokazovania, na základe ktorého okresný súd dospel k rozhodnutiu, že skutok nie je trestným činom [§ 285 písm. b) Trestného poriadku, pozn.], a preto sťažovateľa oslobodil spod obžaloby.

Ústavný súd v zastáva názor, že ak bol sťažovateľ presvedčený o tom, že okresným súdom zabezpečené dôkazy neboli vykonané zákonným spôsobom a sťažovateľ ich považoval za tie, ktoré jediné preukazovali, že sa skutok vôbec stal, mohol podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie.

Sťažovateľ však proti napadnutému rozsudku odvolanie nepodal, t. j. nevyužil na ochranu svojich práv účinný právny prostriedok nápravy v konaní pred všeobecnými súdmi. Uvedené preto zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti tiež konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti neuvádza ani žiadne dôvody, pre ktoré by mal ústavný súd postupovať podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že sťažovateľ sa s obdobnou argumentáciou, akou odôvodňuje porušenie označených základných práv podľa ústavy napadnutým rozsudkom, obrátil na ústavný súd, pričom žiadal vysloviť, že samotnou žiadosťou sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR o použitie ITP a súhlasom sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. KSBB-V-292-/2011-Ntt-296 z 12. decembra 2011 s použitím ITP boli porušené jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a čl. 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd o tejto sťažnosti rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 671/2016-11 z 11. októbra 2016 tak, že ju odmietol ako podanú oneskorene.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2016